

Sygn. akt II K 17/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Wiśniewski

Protokolant Joanna Radziszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2015 roku

sprawy:

T. Z., syna B. i K. z domu M., urodzonego w dniu (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 15 stycznia 2013 roku do 22 grudnia 2014 roku w B. uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w B. P., sygnatura akt III RC 223/11, obowiązkułożenia na utrzymanie dzieci: N., A. oraz K. Z., i przez to naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

to jest o czyn z art. 209 § 1 k.k.,

I. Oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 209 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

II. **Zwalnia** oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa.

Sędzia :

II K 17/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. Z. i M. K. mają trzech synów – N. Z. (10 lat), A. Z. (7 lat), oraz K. Z. (6 lat). Z mocy przepisów art. 128 i art. 133 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 roku Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 788, z późn. zm.), obciąża ich obowiązek dostarczania małoletnim dzieciom środków utrzymania i środków wychowania. Ponadto, na mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w. B. P., wydanego w dniu 15 czerwca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt III RC 223/11, od T. Z. na rzecz jego małoletnich synów zasądzono alimenty w kwotach po 450 złotych miesięcznie. T. Z., pomimo dochodów uzyskiwanych z prac dorywczych, uporczywie uchyla się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego, nie przekazując dzieciom żadnych pieniędzy, nie utrzymując z nimi kontaktów i w ogóle się nimi nie interesując. Jego synowie mieszkają wspólnie z matką M. K., która jest w stanie zaspokoić ich podstawowe potrzeby życiowe wyłącznie dzięki środkom otrzymywanym z opieki społecznej i funduszu alimentacyjnego.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o: zeznania M. K. (**k. 820**), informacje z MOPS i PUP w B. wraz z załącznikami (**k. 15 – 26, 27, 33 – 48**), oraz materiały przekazane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w. B. P. (**k. 28 – 29, 30**).

T. Z. przyznał się do popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k., korzystając zarazem z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania (**por. k. 820**).

Sąd zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że T. Z. jest zobowiązany, tak z mocy ustawy, jak i wyroku Sądu Rejonowego w B. P., do systematycznego lożenia na utrzymanie małoletnich synów. W świetle informacji uzyskanych od komornika oraz matki dzieci, M. K., jest też bezspornym, że oskarżony nie przekazuje na rzecz synów żadnych pieniędzy i nie utrzymuje z nimi kontaktów. Świadek dodała, iż sama pracuje w sklepie jako sprzedawca, otrzymując wynagrodzenie w wysokości 1.600 złotych brutto miesięcznie. Nie posiada innych źródeł dochodów, ani jakiegokolwiek majątku. Dzieci jest w stanie utrzymać tylko dzięki środkom wypłacanym jej przez MOPS w B. i fundusz alimentacyjny.

Oskarżony był w przeszłości zarejestrowany jako osoba bezrobotna, jednak z dniem 23 lipca 2014 roku utracił ten status z powodu nieusprawiedliwionego niestawiennictwa w PUP w B. w wyznaczonym terminie. T. Z. zadeklarował, iż utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając dochody w wysokości około 800 – 900 złotych miesięcznie. Podkreślić należy, że oskarżony jest z zawodu robotnikiem budowlanym i za pośrednictwem Urzędu Pracy otrzymywał propozycje podjęcia zatrudnienia na stałe.

Powyższe okoliczności przemawiają za przyjęciem, iż T. Z. miał w rzeczywistości możliwość wykonywania, przynajmniej w części, ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie trójki małoletnich dzieci, ale uparczywie się od tego uchylał, narażając je przez to na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Swoim zachowaniem zrealizował zatem wszystkie ustawowe znamiona występkę z art. 209 § 1 k.k.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że będzie ona w pełni adekwatna do stopnia jego winy i całokształtu okoliczności przypisanego mu przestępstwa.

Za podstawową przesłankę obciążającą Sąd uznał uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwo podobne (**por. k. 54 – 56, 58, 59 – 63, 66**). W szczególności, wyrokiem tutejszego Sądu Rejonowego, wydanym w dniu 20 lutego 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 12/13, skazano go za czyn z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od dnia 15 maja 2009 roku do dnia 14 stycznia 2013 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 4 lat tytułem próby i zobowiązując oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na małoletnich synów. Sąd miał także na uwadze długość okresu przestępczego działania T. Z. oraz liczbę i wiek pokrzywdzonych. Okolicznością łagodzącą był jedynie fakt, iż oskarżony przyznał się do winy.

Mając na uwadze wcześniejsze konflikty T. Z. z prawem, a w szczególności, iż kolejnego występkę dopuścił się w okresie próby, Sąd uznał, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, wobec której nie sposób zaryzykować pozytywnej prognozy kryminologicznej. Stanęło to na przeszkodzie skorzystaniu z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa. Sąd uznał bowiem, że skoro T. Z. utrzymuje się jedynie z prac dorywczych oraz nie posiada żadnego majątku, a przy tym jest obciążony obowiązkiem alimentacyjnym na trzech małoletnich synów, uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Sędzi a :